

Autor: Lavr

Od mých přátel z Dělského potápěče se mi do rukou dostala další publikace z edice **Metanoia** – Romualdiho „analytická esej“ *Kultura pro Evropu*.

Adriano Romualdi a jeho životní příběh připomíná historicky známou existenciální totálnost ve smyslu jednotnosti myšlenkové koncepce, jejíž vývoj je časově omezený krátkým životem autora. V tom lze sledovat určitý přínos v jednoznačnosti Romualdiho myšlenek bez vlivu světonázorových úprav či změn, které by mohl jeho delší život přinést. Do jisté míry jeho „máchový osud“ předznamenává mladickou nekompromisnost a přesnost.

Leitmotivem jeho eseje je negativní kritika totality prostředků poznání okolního světa. Určité odduchování Evropy ve prospěch všeobecnosti matérie. Vědecké disciplíny, ale i běžný každodenní život vidí uzamčený v jednom diskurzu, který naše bytí redukuje na náhodu a mechanickou nebo materialistickou interpretaci. Správně analyzuje moderní vědecké disciplíny jen jako instrumenty konkrétního světonázoru, který chce Evropany falešně přesvědčit o imperativní nadřazenosti pozitivismu nad lidskými ideály. Tato parcializace „*epistémé*“ nutí člověka potlačovat přirozené způsoby, často vrozené, poznání a nelze se divit, že medicinalizace a patologizace nabývá v epoše mechanického scientismu absurdních rozměrů (poruchy osobnosti, sociální patologie a její rozšiřování na přirozeně nedevariantní skupiny obyvatel atd.).

K samotným dílčím částem jeho eseje; dovolil jsem si vybrat několik tematických bodů, u kterých si dovoluji polemiku nebo vlastní zamyšlení.

Práce byla napsána v polovině 60. let a je na ní patrné, že do jisté míry podléhá bipolárnímu rozdělení světa a tzv. nonkonformnímu totalismu. Nepochybují o deformacích, kterými trpí a trpěly liberální a marxisticko-leninské řády, ale chci se vyvarovat směšování sovětského imperiálního univerzalizmu a liberálně-demokratického konzumního liberalismu v duchu politické praxe. Teoretické fundamenty obou existenciálních eventualit mají jeden zdroj – odvést pozornost od autenticity bytí kolektivů a jednotlivců k hédonismu a k uspokojování primitivních potřeb. Ale teorie není dost často stejná jako praxe. S odstupem roku 2016 analyzujeme a posuzujeme sovětský model jako mnohem přirozenější a tradičnější, kdežto geneze liberálního kapitalismu vstupuje do svého imperiálního a korporativního stadia a prvotní ideály měšťanstva (dle Aristotelových postulátů) o osvobození člověka prostřednictvím majetku se docela vytratily s absolutní kumulací kapitálu v rukou nezodpovědných technokratů bez svědomí.

Adriano Romualdi –
Una cultura per l'Europa

Sovětský socialismus naopak pokračoval, alespoň ve vnějších odkazech ve fašistické kultuře (částečně architektura, umění jako takové, agitační a propagandistické metody atd.). Ideál Říše, tedy SSSR, se projektoval v ruském a asijském voluntarismu, smyslu pro vojenskou povinnost a vůbec militarizaci společnosti. Deklarované odkazy na Marxe, Engelse, Lenina a další teoretiky bych si dovolil chápat pouze jako oficialitu. Původní ruské a asijské myšlení si tuto scestnou ideologii zcela přetvořilo k obrazu svému (nefunkčnost všeobecné platnosti marxisticko-leninské doktríny je rovněž patrná ve zcela odlišných politických aplikacích ve státech tzv. Východní bloku – viz např. rozdíly mezi NDR, PLR, ČSSR a MLR), krajní případ přerodu marxisticko-leninského státu ve své podstatě ve feudální monarchii můžeme sledovat v KLDR – přesto se stále hlásí ke kořenům komunistického světového názoru. Nepochybujeme o tom, že jedním z důvodů, proč se sovětská vláda formálně ideologie marxismu-leninismu držela, je světská eschatologie v podobě komunistické společnosti. Liberalismus nabízel svobodu bez pozlátka ráje, ale uvrhl Evropu do totality beztvorosti a technokracie.

Evropský nacionalismus se jeví jako protimluv podobně jako konzervativní revoluce. Tyto staré syntézy třetích cestovatelů a tradičních příznivců alternativ mohou člověka, který není zasvěcený do této terminologie mást. Romualdi poukazuje na potřebu spojení Říše a opravdového entuziasmu tehdejší buržoazie budovat nový řád. Proti tomu bych nic nenamítal až na podstatný časoprostorový rozdíl. Korporativní trend se dnes soustředí na svoje dostředivé ambice, jejímž cílem není nic jiného, než v průběhu času nenásilně zlikvidovat živnostníky a střední buržoazii. Stejně jako za socialismu budeme nuceni uvažovat v kategorii pracujícího lidu. Tento lidový, ve své podstatě neburžoazní, nacionalismus má svoje specifika oproti buržoaznímu – je bezzubý. Nedisponuje prostředky, ale naopak je postrádá a je existenčně závislý na zaměstnavateli, který je reprezentován šedým manažerem, jenž zastupuje anonymní korporativní obludu. Vznikají opět masy, se kterými je práce podstatně těžší a náročnější než s relativně svobodnými kapitalisty menšího a středního stříhu, jejichž dosah na „luxus“ vlastního uvažování a chování byl příznačným.

Autoritativní křesťanské režimy s umrtvujícím posláním. Excelentně autor popisuje politickou praxi salazarismu a frankismu. Oba režimy nestály o dynamiku mládí a nedokázaly odpovídat na otázky všedního života – na místo toho nabídky v té době již strnulý politický katolicismus, jenž nedokázal reagovat na dobová specifika. Na druhou stranu jej oceňuje jako opozici a bojovníka vůči komunismu – možná osud komunistického převratu v těchto zemích by z dlouhodobého hlediska společnosti prospěl, dovoluji si trochu jinou perspektivu – je totiž pravděpodobné, že zkušenost se sovětským režimem drží státy východní Evropy ve výhodě oproti „západnímu náskoku“.

Romualdi vidí v marxismu to nejhorší. Ale lidská přirozenost nás učí jedné věci; ideologie odcizení v implementaci vždy selže! Stejně jako liberalismus a jeho finální stadium finančního korporativismu selže! Přirozenost a danost nelze obcházet, neboť je to něco nadlidského, co člověku a jeho decizní sféře nenáleží. Není nutný ani pesimismus, který člověka ochromuje, ani optimismus, který dává falešné naděje. Spoléhejme se na zákonitosti neměnné podstaty – *nomos a topos*.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Potřeba autentické Evropy, jak Romualdi vysvětluje v svém precizním historickém exkurzu a kritice, je nabíledni. Absence převahy ducha a politické legitimacy nad ekonomikou a finančními zájmy ve svém důsledku dožene Evropany do blázců. Jak správně psal Evola – veškerá skutečná patologie moderního světa tkví ve vzdálení se Tradici. Syntéza je potřebná a právě lidový nacionalismus bez šovinismu a s pochopením vrcholné a nadřazené jednoty evropského celku jako „*soma*“ je absolutní a jedinou možností – tedy možností pro Nás.

P. S. Mějme na paměti problematiku masovosti a úskalí s ní spojenými...